

«Я ЖИВУ В ТЕЛЕФОННІЙ БУДІ...»

БОЯН

22 листопада Спудейське Братство з нагоди власного 10-річчя подарувало могилянцям виступ гурту АТМАсфера (дивитися широко розплющеними очима, слухати, нашоропивши вуха), після чого відбулася дискотека в галереї ПідWall тривалістю аж в одну пару (кому дякувати за уривання свята – ще невідомо), що майже не позначилося на якості (дякувати діджеям радіо К:)ВІТ).

Пафос і демагогія набридають: через них забуваєш про головне. Акція „Запали свічку” нагадала про пам’ять – пам’ять без показушних слів, без зайвих церемоній, без нещирості: свічка розкаже про все сама.

... І там, Нагорі, було видно тисячі свічок, запалених нашими серцями.

19 листопада в театрі «Сузір’я» на Ярославому Валу з легкої руки Посольства Чеської Республіки в Україні святкували День студента, який у Чехії називається Днем бо-ротьби за свободу й незалежність. Програму склали виступи «по-важних», концерт і фуршетик, багато подяк і море пафосу. Не обійшлося і без радника нашого Президента, котрий привітав чехів із Днем Незалежності т.и.

ЩО.. Виставка сучасного мистецтва “REFLECTION”

ДЕ.. PinchukArtCentre (біля Бесарабки)

КОЛИ.. 6.10.2007 – 30.12.2007, 12.00 – 21.00 (вівторок – неділя)

З КИМ.. Із молодого творчої силою України, Польщі, Німеччини, США, Японії, Мексики

ЯК.. (простір для ваших вражень)

COVEUSE

Current mood: таке
Current music: Мандри – Коло млину

От, власне, і... і що?

Поділ, як, зрештою, й увесь Київ, починає нагадувати швейцарські або австрійські міста. Типологічна подібність – не ідеальна чистота чи (не дай, Господи!) ввічливість ментів, а купа будівельних кранів, що височіють у різних районах міста. Тож зовсім скоро, любі читачі, (готуймося морально!) споглядатимемо труси від Кардена та шкарпетки від Версаче, порозвішувані на балконах каззонного дому біля Арсенальної або плаза на другому плацу.

Не знаю, як там на Таїті, не була, а от подільськими тротуарами по буднях ходити неможливо: там тепер (не)офіційна стоянка Фольксвагенів – Хонд... Ну нічого, от завершиться будівництво – то й будемо милуватися Бентлі – Феррарі володарів престижних квадратних метрів.

А поки ми, редакція та журналісти «Офтопу», абстрагуємося від лінжері й машин (це нескладно, бо то все – не наше:) і, як маловірно-навежати природи, звертаємося до іншого полюсу матеріального й духового простору – до бездомності. Реальної та віртуальної, тимчасової та постійної, безнадійної, іронічної, сексуальної... Уважний читач допускається того всього в номері.

Також, високоповажна аудиторіє, презентуємо лист від випускника нашої з вами все ще альми-матер. Пан Борис, бездомний (без альми) гест-стар другого номеру «Офтопу», долучається до поки що монологічного спілкування з вами, любі читачтво.

ЗІ. Печальна новина: редакція чесно залишила місце для рецензії на нову книгу пана Б.-О. Г-ка. Та сталося непередбачуване: автор збірочки нам не приніс, а гроші, заощаджені на лаку для нігтів, ми, дотримуючись тональності номеру, пропили.

Керрол

НАШ КУРНИК

Current music:

ВВ – Я прошу, хоч не нада лгать

Колись із Могилянки виходили мандрівні дяди. Тепер вона постачає суспільству мандрівних студентів. Ні, ці особи не ходять із просвітницькою метою теренами неньки України. Мандрують вони у більш обмеженому просторі: між факультетами, спеціальностями й курсами.

Мабуть, не помилюся, якщо скажу, що цей феномен існує тільки у нас, адже лише Могилянка надає такі безмежні можливості задовбувати приймальну комісію, перевступаючи щороку на нову спеціальність чи на свою ріднюнку, перед тим уг’яте заваливши сесію.

Усе це й породило унікальний тип «вічного студента». Основними ознаками його донедавна були постійне відвідування 20-метрової зони навколо пам’ятника Сковороді, закладу громадського харчування з культурно-мистецьким ухилом „Полонез”, яскраво виражена належність до певної субкультури і, найважливіше, – харизматичність. Адже тільки непересічна особистість знайде в собі сили пройти всі стадії ініціації задля отримання почесного статусу з елементами божественності.

Києво-Могилянська академія вічна, але адміністрація плінна. З новою мітлою в Могилянку прийшли нові порядки: заборона пити-курити на плацу, знищення священних дискотек у КМЦ після днів факультетів. А поодиноких голосів випускників, що розказують про Ту Могилянку й Тих харизматичних особистостей, замало. І тепер фрепші-софомори вже не знають світлого образу Динчика, а натомість публікують у глянцевих журналах фото нового «гуру» – гламурного блондина, прописаного на „корабліках”.

Verdure

ЯК КУРКА ЛАПОЮ

Любі друзі! Ні, не обольщайтесь, будь ласка, до вас звертається не Президент, і це не лист-привітання з річницею Помаранчевої революції. Нам нині йдеться про інше.

Чи задумувалися ви, хто такі БОМЖИ? Справді, це люди Без Определённого Места Жительства. Коли ви стоїте на плацу або сиди-

те на парі й читаете цю газетку, вони...

Що ж вони таке можуть робити? Мерзнути-грітисся, просити-рахувати гроші, збирати-здавати пляшки й макулатуру, спати-не спати, стріляти-не стріляти цигарки...

Але божжі бувають різні. Це не лише люди, які заходять в автобус – і (о, диво!) з’являється багато vacant seats навколо. От Сковорода, Шевченко (і Тарас, і Андрій), Леся Українка, Хвилювий – чи мали ці люди определённое место жительства? Очевидно, що ні.

Окремий клас становлять ідеологічні божжі. Наприклад, це люди, адресою фактичного (й ідеологічного теж) проживання яких не був Савецькій Саюз. Письменники-емігранти... Бездомні!

Поет. Ідеальнішого божжика годі й шукати: від булгаківського Івана Бездомного до нашого сучасника Романа Скиби. Вони бездомні в прямому й переносному значенні слова. Думали колись, чому так?

Бездомність як стан душі притаманна й гуманітаріям: інколи вони ніяк не можуть знайти місце своєму неспокойному ego. А якщо в них прокидається ще й alter ego, тоді рятуйтеся, хто може!

Гуманітарії частенько нудяться на парах (і не лише) екзистенційними питаннями штибу «хто я?», «яке моє покликання?», «яка в мене мета?», «ким я буду працювати?», «де я буду жити?» тощо. А щоб хоч на трохи забути про неприкаяність, вони люблять почитати газетку, що приємно лоскоче мозок стьобом під час нудного монологу прохвесора, який інколи меле бозна-що! А може, він теж перебуває в пошуках места жительства для своєї думки?

Anders_art

ГЛАС ПІВНЯ

Current mood:

ностальжі

Current music: Наші партизани – Не плаче, не журиться

Лист в редакцію

Стає дуже дивно, коли тебе просять написати, як змінилася Могиліянка. Подати погляд випускника, але в окремому ракурсі, на рівні плиток, які переказують одне одному старші аламані. Добре, ось вам реїтинг плиток про Могилу серед нашого кола за останніх півроку. Часом ми троє або четверо збираємося в „Трапезній” і ностальгійно споглядаємо двір КМА через залізний паркан. Тоді й хочеться поділитися новинами. А усні новини прийнято називати плитками.

Вони були такі: в академії вводять строгий поліцейський режим щодо пиття, куріння, проходу на території, зовнішнього вигляду і мови студентів; якісь фреші на дні якогось факультету заматюкались зі сцени і їх мають погнати; хтось з дівчат в нашому колишньому гуртожитку (!!!) знявся в домашньому порно і це гордо назвали «Могилянським порно»; в Могилі є класні рок-групи, і скоро буде загальний їхній концерт; в журналі, який видає СК, є стаття, де займатися сексом на території КМИ.

Ну, щодо перших двох месиджів, то здається, що нова адміністрація дійсно починає наводити новий порядок. Коли хтось матюкається в паблік плейс – це може і виправдано, але контроль студентів на плацах то вже занадто. Цікаво, як це здійснити практично? А про рок гурти ми рішили, що як концерт буде, то ми підемо.

Сексуальна тема цікавила більше і говорили ми про все це довше. Порно ніхто не бачив, всі б хотіли глянути і всі висловили впевненість, що знято воно напевне лажово. Просто через скандальність інформації стільки шуму. Але будемо шукати для експертної оцінки. Пригадали до цього давні історії про студенток-повій у гуртожитку. Їх нібито було двоє чи троє, всі їх шукали, але ніхто не знайшов. Скоріше за все, їх придумали ті, хто дуже хотів знайти.

Так само і з місцями для сексу в журнальчику, який ми таки дістали. Я і мій друг N авторитетно заявляємо, що в більшості позначених місць можна хіба цілуватися. Ясно, якщо ти не повний фрік і не хочеш вилетіти. Але в інших точках можливий і глибший контакт. Перевірено до болі банальними способами. Треба просто знайти вільну аудиторію десь після 16.30 і до обходу охорони. Але тут в кожного спогади особисті.

В принципі, дуже приємно виступати в ролі старшака-деда. Звертайтеся з питаннями, а ми будемо порівнювати.

Боріс

КОГУТИ НА ЯЙЦЯХ

Current mood:

вільна?..

Current music: я не той, хто тобі потрібен, я не той...

Інкустація сірих буднів

Деколи порядним паннам стає нудно. Вони прагнуть різноманіття й віднаходять екзотичних... не птахів, не рослин, а чоловіків. Мама в істерії, подруги свердлять мозок намаганнями перепрограмувати на пошук особин іншого підвиду, решта просто крутять пальцем біля голови. А ти щаслива, якийсь час, – все ж бо минувше.

Тут головне – не втратити себе. Але пригоди такі потрібні – хоча б аби мати про що розказувати.

Отак ідеш життєвим битим шляхом – аж раптом помічаєш під ногами перекопиполе, тобто вільного чоловіка. Міняти особисту свободу на каструлю борщу він не хоче, натомість розводить тебе на халявні коплеті. Періодично купуєш йому штани – але робити це треба так, аби не прищемити маскулінність.

Дрібні недоліки компенсуються якісним сексом, під час якого необхідно волати так, аби «сусіди стукали в стінку» (з еротичної фантазії невизнаного генія). Цей чоловік здатен читати вірші й навіть виспівувати серенади – якщо не під вікном, то на сходах; думка сусідів не враховується. Також до чеснот вільного мужчини належать здатність багато випити та вміння закадрити чотирьох білявок за вечір і безболісно здихатися тих трьох, у яких менші груди (а, ще: оптичну оману, силікон і поролон він визначає, навіть дивлячись у протилежний бік).

Він легко живе, легко кохає(ться?), легко приходить і йде геть, а потім повертається. Він урізноманітнює твоє життя. Такі чоловіки потрібні, як три вихідні, що бувають раз на кілька місяців. Завести його вдома на постійній основі – все одно що придбати величезний флакон лаку для нігтів: набриднє, не використаш і загусне, а розбавлений лак – уже не те.

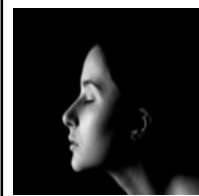
Перекопиполе – це корисно, якщо не захуватися: бо хто ж іще зателефонує, коли нікого й нічого не чекаєш, коли шукаєш привід відволіктися від наукової роботи, коли прагнеш розважитися і тільки. Від нього щоразу чуєш, що змінилася (гм, півроку минуло), йому можна наговорити гидоти, бо ж серйозних стосунків усе одно не буде, а до наступної зустрічі погане зітреться. Він навряд чи кине тебе бити пику своєму новому шанувальникові – радше підморгне, а на завтра пришле смс.

Важливо лише пам'ятати, ким він є, намагатися не годувати й не приручати: звикне – і що з ним тоді робити?..

... а мамі й подругам поясни, що вони – константи, а чоловік – величина змінна ;).

Cellar

МОКРА КУРКА

Current mood:

curious

Current music: The Vibe - Зорі

Пошук місця як альтернатива фізрі

Мучить безсоння? Нічні кошмари? Це все результат неправильного режиму (якщо, звісно, не побічні ефекти обіду в університетській їдальні чи кількох академзаборгованостей.). Шановні! Коли організм вимагає рішучих змін, треба діяти!

Думаєте, вам зараз паритимуть якийсь новий модний препарат медичної індустрії? Тоді от вам іще один діагноз – параноїдально (знову їдальня?!:0) – шизофренічний – наслідок насильства реклами. Ми – за здоровий спосіб життя, а будь-які пігулки з винахідливістю «нашого брата» в перспективі можуть стати наркотиками. В такому разі панацеєю може бути спорт (від якого кафедра фізкультури хоче нас зробити залежними, щоразу збільшуючи дози прийому. Але ж ми загартовані.). Коли кінний спорт – екзотика, а лижний – лаж, час спробувати новий студентський екстрим – нічне половання – «знайди собі засідку». Терапія передбачає стимулювання розумової та фізичної діяльності у пошуках місця для ночівлі.

Ось кілька випробуваних на практиці студентських рецептиків можливого проведення операції:

- приборкання висот гуртожитських балконів (ще й для дружби випробування)
- 12-годинні перегони в Інтернет-клубі (а платите тільки за віртуальне місце:)
- «гра в шахи» на вокзалі (коли наближається охорона, треба повсякчас кудись переміщуватися, інакше тобі – мат:)
- кемпінг на даху (ну це вже, коли пошук «шифери над головою» досягнув стадії «дах зриває»:)

Тож не марнуйте часу: як не спиться (щоб не спиться:.) – займайтесь спортом. Навіть якщо не відчуєте кайфу, то принаймні позбудетесь нічних жахів. Після такої «терапії» вони видаватимуться забавкою:)

PREtender

Для флуду:

offtop@gmail.com

Інтерактив:

<http://>

offtop.livejournal.com/

Кореляція поглядів редакції з виявами свідомості та підсвідомості авторів є ситуативною.